

En hemlös
gatumusiker,
en oförglömlig
sång och
mötet som
förvandlade
ett liv

GOING DOWN TO THE RIVER

DOUG SEEGER

med Steve Eubanks

*En hemlös gatumusiker, en oförglömlig sång
och mötet som förvandlade ett liv*

GOING DOWN TO THE RIVER

DOUG SEEGERS

med Steve Eubanks

SJÖBERGS
FÖRLAG

Going Down to the River
Copyright © 2017 Doug Seeegers
Published by arrangement with Writers House, New York
and Ia Atterholm Agency, Sweden.

Utgiven på svenska av Sjöbergs Förlag AB
Webbsida: www.sjobergsforlag.se
E-post: info@sjobergsforlag.se
Tfn: 019-18 60 10

Översättning: Tomas Dixon

Foto, framsidan och författarfoto:
Tamara Reynolds Photography

Tryck: ScandBook, Falun, 2017
ISBN: 978-91-88247-63-6

INNEHÅLL

<i>Förord av Jill Johnson: Sagan om Doug</i>	7
1. Miraklen är hemma på gatan	11
2. Sådd och svek	25
3. Ett liv utan broms	53
4. Med kurs på helvetet	79
5. Tomflaskor och smutsiga sprutor	105
6. ”Jag har kamperat med djävulen själv”	125
7. Gud på sprucken betong	153
8. Askungemannen	189
9. ”En av våra egna”	209
10. När livet stryker en medhårs	231
11. Ett nytt språk	247

———— FÖRORD AV JILL JOHNSON ————

SAGAN OM DOUG

Downtown Nashville, september 2013

Med sin gitarr på ryggen och en ljusblå, matfläckig pikétröja, kom han gående mot oss. Vi hade precis packat ihop vår utrustning och dröjde kvar för att småprata med föreståndarinnan för The Pantry.

Doug vinkade glatt på Stacey, och kom och satte sig bredvid oss lutade sig mot husväggen. Jag blev direkt nyfiken på vem denna man var. Han såg ut som en gammal filmstjärna och jag minns att jag tvekade en stund men sen frågade jag om han kunde tänka sig att spela en låt för oss. Han tog fram sin gitarr OCH även skylten om cash, började spela och öppnade munnen till tonerna av "Going Down to the River".

Jag tappade hakan. Fullkomligt. Jag hade inte väntat mig detta. Varken tonen i hans röst eller den fantastiska låten. Låten och rösten i kombination lät som en gammal klassiker och när jag frågade vems låt det var blev jag glatt överraskad när han sa att det var hans egen.

Alla i teamet reagerade lika starkt och jag kunde nästan se i ögonvrån hur Agnes-Lo Åkerlind skrev om hela Magnus program, på plats, i stunden och i huvudet där vi stod.

Vi lämnade Doug lite chockade... och insåg på väg därifrån att vi var tvungna att få tag i honom igen och få med honom i avsnittet. Magnus var lika berörd och var otroligt generös och tillmötesgående i våra nya planer. Vad som sen följde är det som visades i avsnittet i *Jills veranda* och blev kanske det hittills starkaste id:t för programserien.

Doug klev modigt och rakt igenom rutan och berörde. Och som vi tog emot honom. Jag har väl aldrig känt en sådan stor, varm och öppen famn från så många människor.

För mig kändes det som om jag fick en huvudroll som den "vita riddaren" i filmen om "The cinderella man".

Att träffa och lära känna Doug var omvälvande för mig och det kommer följa mig hela livet. Förutom att träffas som människor ledde det också till fantastiska musikaliska möten.

Det har nästan inte gått en dag utan att jag mottagit en överväldigande kärlek för det jag anses ha gjort för Doug Seegers.

Då och då kommer mail, sms eller ett samtal från Doug där han uttrycker: "Miss you my guardian Angel". Tänk vad vårt möte har gett oss.

Du fick en form av ny chans och jag fick vara med om ett av de starkaste ögonblick jag någonsin upplevt. Tack!

– Jill Johnson

KAPITEL 1

**MIRAKLEN
ÄR HEMMA
PÅ GATAN**

Vad jag kan se, när jag tittar ut över världen och alla som rör sig i den, har du inte misslyckats som människa bara för att du är uteliggare. Inte moraliskt och inte på något annat vis heller. Och jag borde veta. Jag tog varje dag som en utmaning när jag låg under en bro i Tennessee och gjorde vad jag kunde för att hålla mig varm och få någon liten blund i ögonen innan långtradarnas gryningsparad fick jorden att bäva. Och det är samma sak nu, när jag ligger i en skön säng på ett av Stockholms bästa hotell och bara behöver lyfta på luren för att få frukosten serverad.

För några år sedan var utmaningen att våga tro, att Gud skulle förse mig med en varm måltid och en kartong eller filt till skydd mot vinden. Jag var inte olycklig som hemlös. Tvärtom, egentligen. Jag slapp alla räkningar, ingen bossade mig hit eller dit eller sa åt mig att klä upp mig och välja mina ord. Jag behövde inte stå till svars för något alls och bar inte all världens bekymmer på mina axlar. Jag tog dagen som den kom och fick gott om frisk luft. Jag var fri och sorglös. Det var i alla fall det jag trodde.

Men faktum är att jag visst stod till svars. Inför Honom som gjort träden jag sov under. Inför Skaparen av bäcken,

som jag tvättade mig i och drack ur. Inför Livgivaren. Inför Fadern till marken jag satt på och gick på och låg på. Mitt ansvar var att leva så att Han kunde glädja sig.

Nu är utmaningen att bevara fokus på Honom när jag spelar inför utsålda hus, säljer skivor, skriver autografer och poserar för fotografer.

Mitt liv har lärt mig att det kvittar om du bor i slott eller papplåda. Den Allsmäktige tycker varken bättre eller sämre om dig för att du äter matrester ur en soptunna – eller dinerar på Grand Hotell med vita dukar och levande musik. Det är inte nobelt att vara utelliggare, men det är inte heller det värsta som kan hända. Det viktiga är inte *var* du lever ditt liv, utan *hur*. Hur *jag* levde var stenigare än marken jag sov på. Den tuffaste karl hade rodnat om han hört om mina synder – och gråtit som en barnunge om han hört hur jag tiggde och bad att Gud skulle förlåta mig och ge mig styrka.

Men jag har aldrig skämts för min hemlöshet, varken då eller nu. Det kanske är för att fattiglivet var så hemtamt. Jag hade alltid levt på marginalen – när brorsan och jag grävde på tippen efter reservdelar till våra cyklar, när jag var tvungen att lyfta tummen och lifta, så fort jag skulle någonstans. Det var det livet jag var bekväm med och klarade av.

Ibland hade jag någonstans att bo, en lägenhet eller ett hus, särskilt när barnen var små. Däremellan fick jag nöja mig med en slaf på ett härbärke, ett tält i skogen, en cell och en randig overall eller en filt under stjärnorna. Att hitta någonstans att kvarta och något att stoppa i sig var mitt liv, och jag tog det väl mer eller mindre som en utmaning från Gud.

Det är inte lätt för andra att se en människa leva på det viset. Det var verkligen inte lätt för folk att se mig. Men för det mesta klarade jag mig rätt bra. Jag fick alltid mat, antingen ur soptunnan eller på soppköket. Om man bara vet var man ska leta... Men när mina medmänniskor vände bort blicken eller stirrade tomt utan att så mycket som blinka, när jag stod en meter ifrån dem med en kartongbit med texten: "JAG ÄR HUNGRIG. VARJE ÖRE HJÄLPER." – då ... ja, då var det svårt att orka.

Då funderar man på livet och vad det är som ger en människovärde. Det är inte "lätt hänt" att man blundar för sin nästa, det är en vana man odlar. Vi murar in oss, som killen som släntrar över till andra sidan gatan så nonchalant han bara kan och hoppas att ingen ska märka, att det är tiggaren han undviker. För usch vad pinsamt det vore att höra honom säga "god morgon" eller "Gud välsigne dig", och om han viggade ett par dollar till mat för dagen.

Det är konstigt hur lite ens utseende betyder – och ändå så mycket. Visst har jag bättre kläder nu, även om härbärgena alltid hade bra grejer. Men om du går omkring i Nashville i flanellskjorta och jeans är du antingen uteliggare eller countrystjärna med miljoner på banken, lyxvilla och turnébuss. Eller storbonde, advokat, hembrännare – ingen vet. Så jag har aldrig förstått hur folk kan se vem som är uteliggare, och det på så långt håll att de hinner byta trottoar.

Visst, med åren fick jag några gluggar i munnen, och rätt så ofta åt jag mat som de flesta inte hade tagit i med skyddshandskar. Jag skopade vatten med händerna direkt ur bäcken och en gammal konservburk och marken fick duga som tallrik och bord. Jag duschade inte precis varje

dag, men mitt hår såg bra ut och jag hade alltid skor på fötterna. Mina t-shirts var sällan på avigan, och jag hasade inte fram och jag grälade inte med röster, som ingen annan hörde – som andra stackare man kan se ibland.

Så jag antar att folk bara känner på sig vem de ska undvika. Nu när jag läser mer i Bibeln har jag tänkt mycket på Johannes Döparen. Han var långhårig, gick runt i kamelskinn, åt insekter och honung och domderade om att folk skulle göra bättring. Tror du att han skulle gå hem i dagens Nashville eller New York?

Jag hade åtminstone min gitarr. Våldigt ofta var det den som räddade mig. När man håller en sexsträngad i händerna är man plötsligt inte längre luffare eller tiggare, eller vad man nu använder för nedsättande ord om medmänniskor, som inte är lika fina som en själv. Då är man en attraktion, en gatumusiker. Jag var ”bohem”, det hörde jag ofta. Det räckte med några ackord, så tittade folk till, saktade av eller stannade helt. Och lyssnade. De flesta log och många slog takten med tårna. En och annan kastade ett par dollar i gitarrfodralet med skylten ”ARBETSLÖS”.

En gång satt jag på en bänk nära busshållplatsen och spelade, när ett gäng tonårsflickor kom ut från en restaurang på hörnet. De pratade i munnen på varandra och fnittrade, som flickor gör. Men så hörde de min sång och började dansa, glada och lyckliga. De hade inte en enda pojke med sig, och jag bytte till en långsam låt bara för att se vad de skulle göra. De bildade par och gungade till rytmen utan att missa ett steg.

Ett par fick till en vals, vilket såg riktigt coolt ut eftersom det jag spelade inte var det minsta valsigt. När en mamma tillstötte, sa jag: ”Se, vilken vacker scen!” Flickorna såg så

lyckliga och oskyldiga ut att man bara måste le. Jag sa åt mamman att njuta av stunden. Hon log och nickade och trodde bara gott om mig. Utan gitarren hade läget varit ett helt annat. Om jag lade undan strängalådan var jag värre än osynlig – då var jag smittsam. Om jag bara stod någonstans med händerna i byxfickorna vek de flesta undan.

Min kompis John från gatorna i East Nashville sätter upp gamla kartor i fönstren på sin Ford pickup för att kunna sova lite under dagen. I de hemlösas värld räknas John som rik. Han har bil och kan köra till jobbet. Så länge bensinen räcker. Han letar mat i soptunnor ibland, och han har problem med spriten, tidsuppfattningen och minnet, som så många av oss. Och han varken spelar eller sjunger, så folk dras inte till honom och han har inget bra sätt att få kontakt. För mig byggde musiken broar. Det gör den fortfarande.

Nu, när publiken applåderar under mina konserter och köper mina skivor i ett land, som jag för ett par år sedan inte hade kunnat placera på kartan, tänker jag tillbaka på åren med gitarren på gatorna. Vem hade trott att en kille som hade skrivit och sjungit country och Americana i femtio år, en grabb som växt upp med bluegrass i Queens i New York, en man som levt som uteliggare i Nashville i långa perioder och aldrig sålt en enda skiva – vem hade trott att en sådan kille skulle bli bästsäljare i Sverige som 60-plussare? Inte jag i alla fall. Men så är det.

Det tuggas mycket om *mirakel* nu för tiden. För mycket, som jag ser det. En trädgren missar din bil med några centimeter och du talar om mirakel. Stormen viker av norrut så att ni får picknicken i fred, och det är ett mirakel. Ditt favoritlag vinner – ett mirakel! Du får ett bättre

jobb – vilket mirakel! Din son eller dotter kommer in på en bra skola – om inte det är ett mirakel direkt från himlen, så inte vet jag!

Men att en kille, som aldrig mått sämre, lägger bort sprutan, ber om styrka och tar sig samman – det räknas liksom inte. När en prostituerad finner Gud, lägger om kursen totalt och börjar jobba på ett kafé, är det inte många som kallar det för mirakel. Och kvinnan som gav henne jobbet på kaféet lär inte få höra att hon är en ängel.

Jag har upplevt mirakler för jag känner mannen, som brukade gå omkring med den där smutsiga sprutan i fickan. Jag känner den unga kvinnan som brukade jobba på gatan och sedan fick förlåtelse och ett nytt liv. Och jag känner personerna, som ställde upp för dem. Jag menar inte att jag känner till liknande människoöden för att jag själv levt ett liknande liv. Jag känner dem personligen. De var mina vänner i mitt gamla liv, och de är mina vänner nu med. Jag känner igen ett mirakel, när jag ser det, för jag är ett själv– ett tvättäkta Guds underverk. Han räddade mig för att jag skulle kunna berätta min story.

Jag har kvar några av kläderna, som jag hade när jag levde på gatan. Ibland bär jag mina gamla t-shirts med reklamtryck från restauranger eller bilhandlare eller radiostationer. Jag fick dem gratis, billiga grejer, som folk tyckte passade till sådana som mig. Don efter person.

Nu har jag snyggare hattar. Och rätt många av mina tänder har blivit lagade. Men det handlar inte bara om det. Nu stannar folk till och pratar med mig. De frågar hur jag har det. De vill veta när min nya skiva släpps, eller när jag far över till Europa igen. De som känner mig från förr – inte de som bytte trottoar utan de som ställde

upp för mig – har berättat för alla sina vänner om vad som hänt i mitt liv. Det är ingen stor grupp – och inte några groupies, i varje fall inte i Amerika, utan fans och supportrar.

I Sverige, däremot, handlar det om stora skaror. Det är helt otroligt vilket mottagande jag fått. Det hade kunnat stiga vem som helst åt huvudet. För många unga som lyckas i musikbranschen går det inte alls bra – berömmelse är som en drog. Det är alldeles för många musiker, som fastnar och går ner sig totalt, i bästa fall bara ekonomiskt. För mig var det tvärtom. Jag gick ner mig först och blev berömd sedan.

Det var nästan för mycket, det som hände, och under en lång period grät jag mest varje dag, när jag tänkte på var jag kom ifrån och hur det hade blivit. Om det hade hänt tidigare – innan jag hade varit där jag varit, och innan jag hade sett vad jag sett, och innan jag hade gjort det jag gjort – då hade jag nog åkt dit, jag också. Alla applåder, alla som plötsligt visste vem jag var, alla musiker som ville spela med mig och sjunga mina låtar – man blir hög av sådant och jag måste fortfarande passa mig. Men tack och lov var jag så pass gammal när framgången kom, att jag visste vad livet handlar om och hur det kan sluta, när människor tar åt sig äran.

Jag har ett par kostymer, som jag bär på mina spelningar. De är sydda av ett fan, en rar svenska som ville att jag skulle se så bra ut som möjligt. En är vit med blå broderier, ungefär som Hank Williams kostym på Opry, Nashville-showen. Den andra är vice versa, blå med vita broderier.

Jag är fortfarande lika förtjust i Hanks texter och hur de berör, efter sextio år! Jag tänker ofta på honom, och

på var han bodde och hur han levde. Han hade alltid ett hem – i början var det mammans pension i Georgiana, Alabama, och sedan ett hus i Montgomery. Hank var 24 när han skrev "I Saw the Light" i baksätet på en bil på väg hem från en spelning. Fem år senare var han död.

Jag var 63 och bodde under en bro, när jag såg ljuset och fann Guds väg. Jag vet att jag aldrig kommer att samla lika stor publik som Hank, och jag kommer inte att ha hans Cadillacs eller hus. Men ett par saker vet jag: våra kistor kommer att vara ungefär lika stora och vi ska båda stå till svars för hur vi använt de gåvor vi fått. Alla får sin rättvisa lön, till slut. Så är det bara.

Min story är inte raka rör och inte vacker. Jag ser honom framför mig – den unge mannen med det tjocka, svarta håret, bandanan runt halsen och glimten i ögat. Och jag vill släpa bort honom från gatan, där han hängde, och sparka ut honom ur cracklyan. Jag vill varna honom för den första fajten, den första drinken och den första rösten som viskade inom honom: "Bara stick, skit i dom!" – eller: "Följ bara med henne hem, det är det du vill!"

Jag vill vädja till honom att inte släppa in djävulen i sina tankar och sitt hjärta och sitt liv. Jag vill läsa högt ur Guds ord för honom, som en äldre man som tar hand om en yngre. Jag vill tala om för honom att man måste så, om man vill skörda. Och att det inte bara handlar om hur det ska gå i det här livet – det handlar om evigheten. Jag önskar att jag hade brytt mig om det långt tidigare. Jag vill gå fram till mitt yngre jag och fösa in pojken på den rätta och goda vägen.

Men det var inte planen. Allt det hårda och alla såren var för det som händer nu – för framgångarna som gör

att jag kan berätta för folk att undrens tid inte är förbi. Att det inte är för sent. Det kvittar hur djupt du har sjunkit, det kvittar vad du gjort – det är inte för sent. Det är det aldrig.

Mitt helande är inte bara andligt. Om man väljer rätt väg är det helande för kroppen. Fast jag är inte där än. När jag levde på gatan slog drogerna ut delar av hjärnan. Minnet fungerade inte, och min bild av mitt eget liv är fortfarande suddig. Händelserna under min tid som uteliggare flyter ihop, men inte bara det. Ibland har jag pseudominnen. Jag minns vissa saker hur tydligt som helst. Problemet är bara att de aldrig hände.

För många är den här sortens självförvållade skador permanenta. De lägger ifrån sig crackpipan och slutar med droger, men allt som är trasigt går inte att laga. En del av miraklet i mitt liv är att Gud har helat mig både på ut- och insidan, både kroppen och tankelivet. Inte helt och hållet, men ändå ganska mycket.

Jag önskar att minnet vore bättre. Jag har luckor. Stora luckor. Så lyssna inte om någon säger att knark inte ger bestående men. Det gör det. Utan minsta tvekan. Sådant som jag tror hände under ett par dagar inträffade i verkligheten med flera veckors – eller månaders, eller års – mellanrum. Och annat minns jag inte alls, fruktansvärda saker, som jag tydligen har förträngt.

Så när jag nu har försökt pussla ihop min story har andra fått fylla i luckorna. Vissa saker har svidit ordentligt. Visst, alla skönmålar vi bilden av våra liv, för att göra oss bättre inför andra och framför allt för att övertyga oss själva om att vi inte är fullt så misslyckade som det kanske verkar. Men bilden blir inte sannare av att man använt sin-

nesförvirrande droger! Sådana droger är lika dödliga som en ond människa med ett gevär. Jag vet vad jag pratar om. Men jag vill berätta min story så sant och osminkat som jag bara kan, och därför har jag bett andra om hjälp med minnena.

I nästan ett helt år efter att jag slutat med whisky och knark kunde jag inte minnas namnen på personer, som jag träffade mest varje dag. Jag mindes inte händelser, som borde ha etsat sig fast i mitt inre. Det finns människor, som inte alls kan leva sig in i hur en uteliggare har det, eftersom de tänker så helt annorlunda än den som lever sitt liv på gatan. Jag känner till båda världarna, och som jag ser det lever jag fortfarande någonstans mitt emellan.

Det går inte att förneka bödens kraft. Jesus helade de blinda, döva och lama. Han helade människor, som var nästan helt förstörda av lepra. Deras hud föll av dem som löven från ett döende träd. Han helade dem som ingen annan ville röra vid eller ens titta på. Han gick fram till människor som alla andra låtsades att de inte såg. Och det gör han fortfarande.

När jag tänker på männen som skrev evangelierna, männen som vandrat runt med Jesus och pratat med andra, som varit med honom varenda dag, måste jag le åt vad de sa om sig själva. Ingen enda av dem gjorde sig märkvärdig. Ingen sa: "Ingen av de andra trodde att han skulle komma tillbaka från de döda, men det gjorde jag!" Ingen enda sa: "Alla andra var dödsförskräckta, när han plötsligt stod där framför oss, men jag darrade inte ens."

Ingen som varit med honom sa: "De andra gömde sig i folkmassan, men jag försvarade honom inför romarna!" Alla utan undantag berättar som det var – bleka historier

om svaga män, som räddades av en nåd, som ingen av dem hade gjort sig förtjänt av.

Häng med på min historia! Förundra dig över nåden, som var lika oförtjänt för mig som för dem. Titta inte bort. Smit inte över till andra sidan gatan och låtsas inte, som om jag var luft. Öppna ögonen. Öppna hjärtat. Så ska du få se ett mirakel.

Doug Seegers har blivit en mycket älskad artist i Sverige. Han upptäcktes av Jill Johnson i "Jills veranda" (SVT, 2014), och kort därefter hamnade hans musik på topplistorna. Att Doug har en speciell bakgrund känner de flesta till, men få känner till hela hans makalösa resa från hemlös gatumusiker till världsartist.

Det här är den märkliga storyn om en hemlös singer-songwriter, som slog igenom som internationell musikstjärna som 63-åring. Doug Seegers lämnade New York och flyttade till Nashville i hopp om att uppfylla sin artistdröm. Förgäves satsade han allt för att nå framgång. Besvikelse och ensamhet blev hans följeslagare – och inte minst flaskan som han kämpat mot tidigare i livet. Snart var han hemlös och satt vid gathörnen i Nashville med en gitarr och en handskriven kartongskylt som tiggde om pengar.

Med en vodkafaska i handen satt han en morgon lutad mot ett gammalt staket och såg tillbaka på sitt liv, eller spillrorerna av det: de drömmar han haft, den frihet han känt, den musik han skapat. Han ställde ifrån sig vodkafaskan utom räckhåll och började en trevande konversation med den Gud han emellanåt samtalat med – inte sällan när han varit hög på kokain. Det blev ett samtal som förändrade allt. Något hände den där stunden. På insidan.

Doug kom på fötter igen – och bara en kort tid senare inträffade det oväntade: mötet med den svenska artisten och programledaren Jill Johnson utanför en restaurang. Doug Seegers story och berörande sångröst gick rakt igenom tv-rutan in i de svenska folkhemmen. Låten han framförde i SVT:s program "Jills veranda" – "Going Down to the River" – blev snabbt den mest nedladdade låten på svenska iTunes.

Sedan genombrottet 2014 har Seegers släppt flera skivor och gett konserter i många svenska städer – ofta i utsålda lokaler. Boken bär samma namn som den starka sången, "Going down to the river", och beskriver Doug Seegers berörande livsresa och innehåller ett inspirerande budskap om tro, förlåtelse och att aldrig någonsin ge upp. Den handlar om en man som spelade musik i 55 år utan nämnvärda framgångar för att bli en bästsäljande artist vid 63 års ålder.

 SJÖBERGS
FÖRLAG

www.sjobergsforslag.se